

Maria's kleine ezel

Gunhild Sehlin · met illustraties van H el ne Muller

Lang, lang geleden woonde er een ezeltje in Nazareth, in het Heilige Land. Hij was erg lui en erg vuil omdat niemand hem ooit verzorgde, maar hij kon wel heel mooi draven.

Hij woonde met allemaal andere ezels in de stal van een rijke man. De andere ezels plaagden hem omdat hij er zo slordig bij liep, maar hij liep fier rechttop. Wacht maar af! dacht hij bij zichzelf. Ooit zal ik ze wat laten zien.

Op een ochtend, toen de ezels bij de bron water moesten halen, kwam er een jonge vrouw, die Maria heette, naar hem toe en klopte het ezeltje op de rug.

‘Wat een mooie ezel!’ zei ze. ‘Jammer dat je zo vuil bent.’

En vanaf die dag zag het ezeltje Maria vaak bij de bron en altijd was ze vriendelijk en aaide ze hem.

Maria was vaak moe als ze met de zware waterkruik thuiskwam.

Jozef, haar man, zuchtte. 'Had ik maar geld genoeg om een ezel voor je te kopen,' zei hij.

En voortaan stond Jozef voor dag en dauw op en zwoegde tot de late avond in zijn timmermanswerkplaats. Langzaam maar zeker spaarde hij wat geld. Maar dat vertelde hij Maria niet. Het moest een verrassing worden.

Eindelijk had Jozef genoeg geld om bij de rijke man een ezel te kopen, maar hij kon alleen de meest luie en meest vuile ezel betalen.

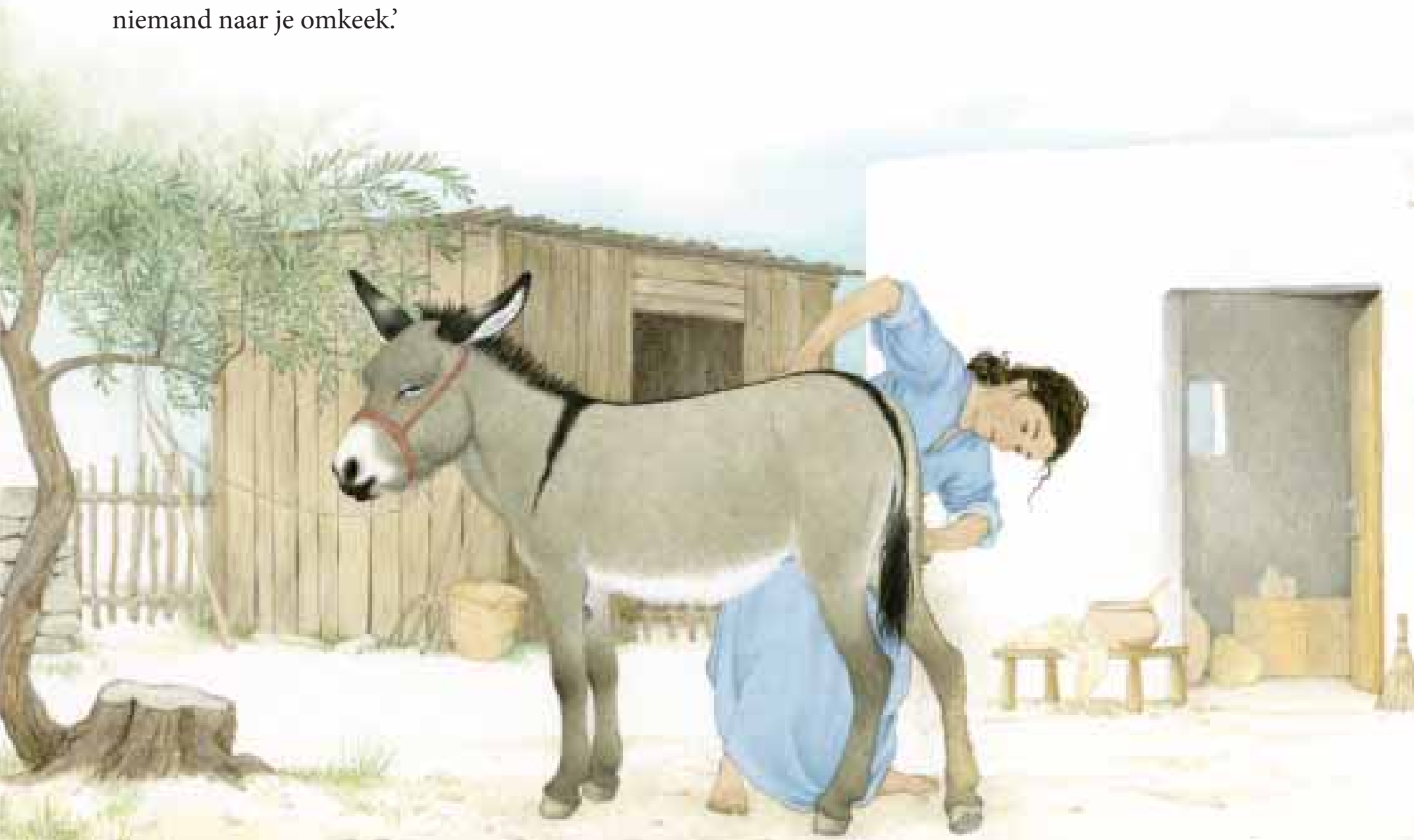
Toen Jozef probeerde de ezel mee naar huis te nemen, zette die zich steeds schrap. En als het Jozef lukte hem een helling op te duwen, liet hij zich er weer af glijden.

Maria zal meer narigheid met dit beest krijgen dan dat het haar zal helpen, dacht Jozef treurig.

‘Ik heb een ezel voor je gekocht, Maria,’ zei Jozef toen hij eindelijk thuis was. ‘Maar het is een lui, vuil beest.’

‘Zei je lui?’ vroeg Maria gretig. Ze haastte zich naar buiten. ‘O, Jozef! Dit is precies het ezeltje dat ik zo graag wilde hebben. Dankjewel!’

Maria borstelde de ezel tot hij glansde. ‘Jij bent een bijzondere ezel,’ zei ze. ‘Jij kunt het niet helpen dat er niemand naar je omkeek.’

Maria bracht de ezel naar de stal en zei: 'Hier kun je slapen. Eet maar lekker en rust goed uit.'
De schapen en geiten die daar ook woonden, heetten de kleine ezel hartelijk welkom.
Ik ga hier nooit meer weg, besloot de ezel en hij viel tevreden in slaap.

‘Hij ziet er nu echt prachtig uit,’ zei Jozef de volgende dag verbaasd. ‘Maar het zal lastig zijn om water met hem te gaan halen. Hij is zo koppig.’

‘Wil je alsjeblieft een juk voor hem maken dat goed past?’ vroeg Maria.

Jozef nam de maat van de ezel en maakte een glad, gemakkelijk, houten juk. Het ezeltje had nog nooit iets gedragen wat niet schuurde en pijn deed.

Maria liep blij met haar kleine ezel door de nauwe, kronkelige straatjes van Nazareth.

‘Wat een mooie ezel,’ zeiden de vrouwen bij de bron.

Maria vulde de waterkruiken en maakte ze vast aan het juk. De kleine ezel liep voorzichtig, stapje voor stapje de hele weg terug naar huis. Hij morste geen druppel.

